

РЕШЕНИЕ

№ 4235

гр. София, 28.09.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 34 състав, в публично заседание на 21.06.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Мартин Аврамов

при участието на секретаря Ася Атанасова, като разгледа дело номер **7997** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по реда на чл. 145-178 от АПК във връзка с чл. 215 от ЗУТ е образувано по жалба на Б. Й. Г. и А. Б. В. срещу Заповед № РД-14-67/28.09.2010 г. на зам.-началника на Дирекцията за национален строителен контрол.

Ответникът оспорва жалбата.

От фактическа страна.

Жалбоподателите са собственици на идеални части от поземлен имот пл. № 198 от кв. 15 по плана на [населено място], м. „Дървеница” и построената в него масивна едноетажна жилищна сграда. Административното производство е образувано със съставен от длъжностни лица на ДНСК Констативен акт № 2/13.08.2010 г., с който е установен строеж „Едноетажна масивна постройка”, намиращ се в УПИ I-197, 198, 1460, кв. 15в (нов), м. „Дървеница”, район „Студентски”. Проверяващите са констатирани, че строежът с описаните в акта параметри е извършен без одобрени инвестиционни проекти и разрешение за строеж. Въз основа на съставения констативен акт и на основание чл. 225, ал. 1 във връзка с чл. 222, ал. 1, т. 10 от ЗУТ е издадена оспорената в настоящото производство заповед, с която е наредено премахването на строежа. В мотивите на заповедта административният орган е приел, че строежът, изпълнен от неизвестен извършител, е незаконен по смисъла на чл. 225, ал. 2, т. 2 от ЗУТ. Актът не съдържа констатации относно носителите на вещни права върху строежа.

От правна страна.

Жалбата е допустима – подадена е от надлежни страни и в преклузивния срок за оспорване, а разгледана по същество е и основателна. Оспорената заповед е засегната от отменителните основания по чл. 146, т. 2 и т. 3 от АПК.

1. Упражняването на правомощието на началника на ДНСК или на оправомощено от него длъжностно лице да издаде заповед по чл. 225, ал. 1 от ЗУТ, с която да разпорежи премахването на строеж, е обусловено, освен от алтернативно предвидените в ал. 2 на чл. 225 от ЗУТ материално-правни предпоставки, квалифициращи го като незаконен, и от установяване на неговия извършител (арг. от чл. 225, ал. 6 от ЗУТ). Посочването на адресата на административния акт е и задължителен елемент от неговата форма – чл. 59, ал. 2, т. 3 от АПК. В противен случай, породеното от акта задължение за премахването на строежа не би имало обвързващо конкретен адресат действие и би било неизпълняемо. При невъзможност да се индивидуализира конкретният извършител на строежа, премахването следва да бъде наредено на собственика на имота към момента на установяването му, дори и същият да не е негов извършител (вж. § 3, ал. 1 от ДР на Наредба № 13 от 23.07.2001 г. за принудителното изпълнение на заповеди за премахване на незаконни строежи или части от тях от органите на Дирекцията за национален строителен контрол относно понятието за „адресат” на заповедта по чл. 225, ал. 1 от ЗУТ).

2. В конкретния случай, нито констативният акт, нито мотивите на заповедта съдържат установявания относно извършителя или собственика на строежа. Направена е единствено констатацията, че строителството е осъществено от неизвестен извършител, като в разпоредителната част на заповедта не са посочени носителите на задължението за неговото премахване. Незясняването в административното производство на този въпрос представлява процесуално нарушение по чл. 35 и чл. 36, ал. 1 от АПК – неизпълнение на задължението на административния орган да изясни всички факти и обстоятелства от значение за издаването на акта, като събере служебно доказателства, включително и по отношение на лицата, субекти на задължението за премахването на незаконния строеж. Нарушението е от категорията на съществени, тъй като недопускането му би довело до конкретно индивидуализиране на адресатите на обжалваната заповед и по този начин – до определяне на субективните предели на действие на акта.

3. Поради естеството на основанията за незаконосъобразност на административния акт не следва да бъде изследван по същество въпроса за законността на строежа. Безпредметно е и обсъждането на доводите в жалбата за наличието на процесуални нарушения при връчването на констативния акт, които, макар и основателни, не променят крайния правен резултат от оспорването.

Изложеното мотивира съда да отмени обжалваната заповед.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд–София-град, II отделение, 34 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед № РД-14-67/28.09.2010 г. на зам.-началника на Дирекцията за национален строителен контрол.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението до страните, че е постановено.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: